

สมมุติว่าจิต

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อันนี้มันตอบปัญหาเนาะ ข้อ ๒๕๕. “ถามเรื่องสภาวะการปฏิบัติหลายเรื่องค่ะ”

ถาม : ๑. ลูกเคยเข้าคอร์สแห่งหนึ่ง ซึ่งวันสุดท้ายของคอร์สนั้นรู้สึกเจ็บมากๆ จนตัดสินใจยอมตาย แล้วสุดลมหายใจลึกลงๆ แล้วกวาดทุกขเวทนานั้นออกไปเร็วๆ เร็วๆ โดยจับปล้น มันมีปรากฏการณ์อย่างหนึ่งที่ลูกไม่เคยลืมจนถึงวันนี้ มีหัตถ์จรรย่มากๆ มีกระแสหนึ่งที่นุ่มนวล รวดเร็ว วิ่งขึ้นวิ่งลงออกภายในร่างกายลูก ฟุ้งเร็วมากๆ ฟุ้งเข้าๆ ออกๆ ภายในร่างกาย กระแสนั้นเบาโย่งกว่าขนนก สุขสบาย.. จิตอุทานขึ้นมาว่า “เข้าใจแล้ว ทำไมคนทั้งโลกถึงโหยหา” สิ่งนั้นคืออะไร และที่ตั้งหน้าตั้งตาหาสิ่งนั้นให้เกิดขึ้นอีก มันไม่เกิดอีกแล้วจนกระทั่งบัดนี้

หลวงพ่อบอก : นี่ใจเวลาเขาบอกว่าไปภาวนา เห็นใหม่ ภาวนาอยู่หลายวันจนเจ็บมาก จนตัดสินใจสุดลมหายใจลึกลงๆ ลมหายใจลึกลงๆ นี่พอสุดลมหายใจลึกลงๆ เร็วๆ ขึ้น พอสุดลมหายใจถ้ามันยังมีความทุกข์เพราะทุกข์มาก ความเจ็บความเวทนา มาก ถ้ายังรับรู้อยู่ นี่มันรับรู้มันก็เป็นสอง แต่ถ้าเรากวาดทิ้ง กวาดทิ้งไปเร็วๆ ขึ้นมานี่เอาสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

สุดลมหายใจซัดๆ หรือพุทโธซัดๆ นี่เกาะสิ่งนี้ไว้ ถ้าจิตมันเป็น พอมันเป็นขึ้นมา เห็นใหม่ สิ่งที่มีมันเป็น สิ่งที่เกิดมีกระแส ความนุ่มนวล ความนุ่มลึก สิ่งต่างๆ ที่กระแสรับรู้ความรู้สึกนี่อาการของใจทั้งนั้น คือว่าเกิดปีติ ปีติมีร้อยแปด ปีตินี้มีมหาศาล ปีติลึกลงๆ สามารถหายใจได้ รู้วาระจิตหมดเลย ถ้าปีติโดยปกติ เห็นใหม่ ตัวเบาว่างเบา ขนพองสยองเกล้า.. ใอันนี้มันเป็นปีติ มันเกิดขึ้นได้ ที่นี้สิ่งนี้มันเกิดขึ้นได้เพราะอะไรละ

คุณิแรงลม.. แรงลมเวลามันหอบสิ่งใดไป พอหมดแรงลมสิ่งนั้นก็ตก จิตใจของคนถ้ามันมีเหตุมีผลขึ้นมา นี่มันเกิดอาการใจ สิ่งที่เกิดอาการ แล้วของอย่างนี้มันเป็นร้อย

แปดพันเก้าแล้วเป็นมาก.. เป็นมากยิ่งคนยิ่งสร้างบุญมาก ยิ่งสร้างสิ่งใดมาหลายๆ นะ
 อาการอย่างนี้จะเกิดขึ้นมาก บางคนภาวนาเฉยๆ นะ ถ้ามันจะสงบมันก็สงบเฉยๆ สงบ
 เฉยๆ สงบแบบไม่มีสิ่งใดเลย แต่บางคนมีก็มี แล้วถ้ามีมากเกินไป.. ลมมันหอบสิ่งใดไป
 นี้คือดีถ้าหอบนะ สิ่งที่สกปรกมันหอบไปเราก็ดีใจ แต่ถ้าเราตากข้าว ตากพืชเกษตรไว้
 เวลาลมมันมาพัดเราก็ไม่ดีใจ

เวลามันหอบ มันเป็นอารมณ์มันหอบไปเฉยๆ ปิติมันเกิดมันเกิดจากใจ นี้เรา
 ภาวนานี้เราภาวนาเพื่อความสงบของใจ เราไม่ต้องการภาวนาอย่างนั้นแต่มันเป็นอาการ
 ใจ อาการวิตกวิจารณ์ ปิติ สุข เอกัคคตารมณ์.. วิตกวิจารณ์ พุทฺโธ พุทฺโธนี้วิตกขึ้นมา เรานึก
 พุทฺโธนี้ เห็นไหม เขาบอกทำไมต้องนึกพุทฺโธ.. ก็มันวิตกขึ้นมา ถ้าไม่วิตกแล้วพุทฺโธมัน
 มาจากไหนล่ะ พุทฺโธมันอยู่ในคำรา จิตก็ส่วนจิต พุทฺโธก็ส่วนพุทฺโธ.. เรานึกพุทฺโธก็วิตก
 ขึ้นมา

เรานึกขึ้นก็คือการวิตก.. วิจารณ์ พุทฺโธ พุทฺโธคือวิจารณ์.. พุทฺโธ พุทฺโธคือวิตกวิจารณ์
 พอวิตกวิจารณ์ พอถึงระดับจิตมันสมดุลของมันมันก็เกิดปิติ.. มันเป็นปิติ ปิติก็เกิด ปิติร้อย
 แปดพันเก้า พอปิติแล้ว ปิติก็เกิดสุข สุขก็เอกัคคตารมณ์..

นี่พูดถึงเป็นขั้นตอนของมันไป ฉะนั้นเวลาเกิดอย่างนั้น มันเกิดนี้เราจะบอกว่ามัน
 เป็นอาการลมพัดหนึ่ง เพราะเราไปกำหนด ไปเข้าคอร์สที่วัดหนึ่งไปภาวนา แล้ว
 สุดท้ายเราลงทุนลงแรง เห็นไหม เราสร้างเหตุ พอสร้างเหตุสมดุลขึ้นมา ความร้อนนี้
 อากาศมันสมดุลนะมันลอยตัวขึ้น ความร้อนลอยตัวขึ้นอากาศมันก็พัดเข้ามา ลมก็เกิดขึ้น
 อาการปิติก็เกิดขึ้น.. แล้วมันก็ผ่านไปแล้ว แล้วมันก็ผ่านไปแล้ว พอผ่านไปแล้วเราก็ทำ
 ของเรา พอทำของเรา นี่อาการอย่างนี้เขาถามว่า “นี่คืออาการอะไร”

สงสัยมากใจ นี่คืออาการอะไร.. อาการที่เราปฏิบัติ พอปฏิบัติแล้วเกิดอย่างนี้ เรา
 ปฏิบัติกันอยู่นี่นะ เราเป็นชาวพุทธ เห็นไหม เราต้องการความสงบของใจ ถ้าใจสงบแล้ว
 ใจมีหลักมีเกณฑ์แล้ว พระพุทธเจ้าสอนให้ออกใช้ปัญญา

ฉะนั้นเราทำกันอยู่นี้เราทำเพื่อความสงบ.. เพื่อความสงบของใจ ใจมันจะได้ไม่
 วอกแวกวอแว คำว่าใจมันหิวมันโหย นี่มันคัมภีร์อารมณ์ ใจของคน อารมณ์ความรู้สึกนี้
 เป็นอาหารของมัน อย่างที่ว่าสัตตธาตุญาณนี้มันเป็นอาหารของจิต จิตนี้ธาตุรู้มันรับรู้ มัน

เสวยๆ คือมันกินอารมณ์กินทุกๆ อย่างตลอดเวลา นี่มันหิวมันโหยของมัน เราก็พยายาม พุทโธ พุทโธให้จิตมันอิ่มเต็มของมัน.. คนอิ่มเต็ม คนอุดมสมบูรณ์ คนสุขสบาย มีอะไร ผ่านมาเขาก็เลือกใช้ใหม่ สิ่งนี้ไม่ดีเราก็ไม่ทำ สิ่งนี้ดีเราก็ทำ ถ้าคนมันหิวโหยนะ ดี หรือไม่ดีขอดำรงชีวิตก่อน

ฉะนั้นที่เราทำ เราทำเพื่อความสงบ ฉะนั้นพอความสงบขึ้นมามันก็เกิดอาการ อย่างนี้ อาการอย่างนี้มันเป็นผลข้างเคียง ผลข้างเคียงจะดึงให้เราออกไปไม่เข้าสู่จิต ไม่เข้าสู่ความสงบ ไปรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้น.. ปิติ เห็นใหม่ ปิติมันเกิดสุข เกิดความตั้งมั่น สมาธิ อยู่ข้างหน้า แต่พอมารับรู้อย่างนี้ปั๊บ อู้ฮู.. นี่มันมหัศจรรย์ แล้วต้องการความมหัศจรรย์ อย่างนั้น ไอ้สมบัติข้างหน้าเลยไม่เอาไง สมบัติข้างหน้ามันจะไปอีกนะ

ที่พูดนี้เขามหัศจรรย์ เห็นใหม่ ผู้ที่ปฏิบัติใหม่นี้หยาบๆ พอเจออะไรมันก็ มหัศจรรย์ แต่ความทึ่มหัศจรรย์มากกว่านี้ มหัศจรรย์ที่ลึกกลับกว่านี้ มหัศจรรย์ที่สุดยอด กว่านี้นะ เราค่อยๆ ทำไป มันพัฒนาการของมันไป

จะภาวนาหรือไม่ภาวนา คนที่มีอำนาจวาสนามันจะเป็นของมัน บางคนบอกนี้ ไม่ได้ภาวนามันเป็นเอง เป็นเองมันก็ต้องมีพื้นฐาน ถ้าไม่มีพื้นฐานมันไม่เป็นเองหรือก นี่ เป็นเองหมายถึงความคิด คุณสิคนเรานะมีพื้นฐานที่ดี เป็นคนที่ดี จะคิดแต่เรื่องดีๆ มีอะไร มันจะคิดเรื่องดี อันนี้ไม่ดีไม่คิด จะทำแต่สิ่งดี นั่นเพราะอะไรล่ะ เพราะเขาสร้างบุญของ เขามา แต่ถ้าคนไม่มีอำนาจวาสนานะ เขาคิดนะ โห้.. สังคมก็รังแกเรา คนนั่นก็รังแกเรา.. พอคิดอย่างนี้มันก็เสริม มันเสริม

นี่พื้นฐานไงพื้นฐานไม่แน่น.. พื้นฐานไม่แน่น จิตใจของคนนี่มันมาจากอำนาจ วาสนา การสร้างสมาธิ พันธุกรรมทางจิตนี่คิดแตกต่างคิดหลากหลาย แต่ในทางจิตวิทยา เขาบอกว่า มัน是孩子ที่ว่ามีบาดแผลมาตั้งแต่ตอนเด็ก.. นี่มันก็มีส่วน ทำไมถึงมีส่วน ล่ะ แต่เด็กบางคนนะ คุณเด็กกตัญญูสิ เห็นเด็กกตัญญูใหม่ พ่อแม่ทุกข์ยากขนาดไหน นี่มัน วิ่งไปโรงเรียนนะ แล้วก็วิ่งกลับมาเช็ดพ่อเช็ดแม่

นี่สังคมบีบคั้นมันมากกว่าอีก ทำไมจิตมันไม่เป็นไปล่ะ ทำไมจิตใจมันไม่น้อยใจ ไม่บอกว่าสังคมทำร้ายเขาล่ะ ทำไมเขามีความกตัญญูกับญาติของเขาล่ะ.. เพราะจิตใจ

ของเขาเข้มแข็งใจ เพราะเขาได้สร้างสมของเขามา เห็นใหม่ แต่เราโดนอะไรกระทบ หน้อยนะโทษแล้วโทษสังคมแล้ว

นี่จิตวิทยาเขาเอาตรงนั้นเป็นหลัก.. เราก็เห็นด้วย ! เห็นด้วยส่วนหนึ่ง เห็นใหม่ นี่อดีตกับปัจจุบัน อดีตมันก็มีส่วนหนึ่งทำให้เรามีนิสัยใจคออย่างนี้ ปัจจุบันมันก็ตัวแรง นี่จิตวิทยาตัวแรงให้จิตให้มันเป็นอย่างนั้น แล้วเราก็.. นี่เขาคิดกันได้แค่นี้ไง

นี่พูดถึงว่ามันเป็นมหัศจรรย์ขนาดไหน นี่มันคืออะไร.. สิ่งของมันเกิดขึ้นมานี้ แล้วมันก็ผ่านไปแล้ว แล้วนี่เพราะจิตเขาเป็นอย่างนี้เขาถึงได้ถามมาเยอะมาก.. นี่อาการครั้งที่ ๑ นะ

ถาม : ๒. ลูกเคยไปปฏิบัติที่วัดป่าบ้านตาด แล้วลูกเห็นนิมิตดวงจันทร์สีเหลืองที่สวยงามมากๆ มีลายอ่อนช้อยงดงามอย่างไม่เคยเห็นมาก่อน อันนั้นคืออะไรคะ.. หากเห็นอีกลูกควรจะทำอย่างไรคะ จะเอาดวงจันทร์นั้นเข้ามาในร่างกายหรือเปล่านั้น หรือควรทำอย่างไร

หลวงพ่ : หากเห็นอีกแต่มันไม่เห็นนะสิ.. หากเห็นอีก เห็นใหม่ ถ้าเห็นอีก จิตมันลงไปแล้วนะ คือเราจะคาดหมายไม่ได้เลยว่าเราจะเห็นอะไร เราเข้าไปในป่า เราไม่รู้เลยว่าเราจะเจอสิ่งใดบ้าง ถ้าเข้าไปในป่าเราจะไปเจอสัตว์ป่า เราไปเจอสิ่งที่เป็นผลไม้ เจออะไรที่เป็นประโยชน์กับชีวิตเราก็ได้ดำรงชีวิต จิตถ้ามันสงบไปแล้วมันจะรู้มันจะเห็น นี่ภาวนาจริงมันเป็นอย่างนี้ ข้อเท็จจริงเราจะคาดหมายไม่ได้ เราจะรู้ล่วงหน้าไม่ได้เลยว่า จะเกิดสิ่งใด

นี่มันเป็นปัจจุบันธรรม ถ้ามันสงบมันก็คือสงบ แต่ถ้ามันสงบแล้วนะเห็นนิมิตเป็นดวงจันทร์สีเหลืองอ่อนช้อยลอยมา นี่ถ้ามีสติตั้งอยู่เราก็พุทโธ สิ่งของมันเกิดขึ้นนี้มันเกิดขึ้นเพราะอะไรล่ะ แล้วกำหนดลมหายใจหรือกำหนดพุทโธ เพราะเรากำหนดคำนี้ พอกำหนดคำนี้ จิตมันมีสิ่งนี้เกาะ พอเกาะแล้วจิตมันก็นุ่มนวลขึ้น มันก็อึดเพิ่มขึ้น พออึดเพิ่มขึ้นมันเห็นนั่นเกิดขึ้น เห็นใหม่ ถ้าเรากำหนดพุทโธไว้สิ่งนั้นก็ดับไป จิตมีกำลังมันก็เกิดพุทโธมากขึ้น พอเกิดพุทโธมากขึ้นจิตใจก็สะสมพลังงานมากขึ้น พอสะสมพลังงานมากขึ้นก็เป็นขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ ถ้าพุทโธต่อเนื่องกันไปมันก็จะเข้าอัปปนาสมาธิไปข้างหน้า

ขั้นของสมาธิ ขั้นของความลึกซึ่งความกว้างขวางของสมาธิมันก็แตกต่างกันหลากหลายไป แต่ของเราพอพุทโธ พุทโธ พอมันเป็นขณะะ พอรับรู้สิ่งใด อยู่... มหัศจรรย์ มันถึงเลยสมาธิมันไม่ได้เข้าอุปจาระ มันออกไปเห็นนิมิต มันออกไปข้างนอก เห็นใหม่

ฉะนั้นถ้าเราทำไป เรากำหนดพุทโธไว้เราตั้งสติไว้ สิ่งที่เราเห็นก็คือเห็นแล้ว สิ่งที่เราเห็นนี่ปฏิเสธไม่ได้ ปฏิเสธไม่ได้มันเป็นวาสนาของคน วาสนาของเราเป็นอย่างนี้ สิ่งนี้มันเกิดขึ้นกับเราแล้วเราก็รับรู้ รับรู้แล้วเราก็วาง วางแล้วทำต่อไปมันก็จะละเอียดขึ้นไป แต่ถ้าเรามีวาสนาเรารับรู้สิ่งนี้ เราติดอยู่กับสิ่งนี้ เราไม่เข้าลึกไปกว่านี้..

อย่างนี้มันเป็นพันธุกรรมทางจิตนะ มันเป็นเรื่องของจิต ไม่ใช่ทุกคนอยากได้ หรือไม่อยากได้ ให้มันเป็นตามทีอย่างนี้.. ไม่ใช่ ! มันเป็นเรื่องของมันเอง มันเป็นเรื่องของมันเอง เพราะมันมีบุญมีกรรมอย่างนั้นมาเอง แต่พอเราพุทโธเข้าไปมันจะเจอสภาพแบบนั้น ถ้าเจอสภาพแบบนั้นแก้ตามข้อเท็จจริงนั้น เวลาคนปฏิบัติต้องแก้ตามข้อเท็จจริงนั้น จะไปแก้คาดหมายไปล่วงหน้าหรือว่าบอกไว้ก่อนเป็นไปได้

ฉะนั้นก็กำหนดพุทโธไว้ ตั้งสติไว้.. ตั้งสติไว้ สิ่งนั้นมันจะพัฒนาให้ดีขึ้นถ้าเรามีสติ ถ้าเรามีสติแล้วเรารับรู้ แต่ส่วนใหญ่แล้วเวลาเจออะไรแล้วมันวูบวาบ มันขาดสติใจตกใจวูบไปกับเขาวูบมากับเขา มันตั้งไม่ได้ นี่คนภาวนาถึงเป็นอย่างนี้ แต่พอมันทดสอบ ตรวจสอบ ทดสอบตรวจสอบบ่อยครั้งเข้า มันเห็นบ่อยครั้งเข้า ค่อยๆ จับทางได้ ค่อยๆ พิจารณาได้ นี่มันจะพัฒนาเข้ามา

ถ้าเรามีสติใช้ใหม่ สิ่งใดเกิดขึ้นนะว่างเลย วาง เพราะว่าเวลาภาวนา.. นี่เราเคยเป็นเวลามันเป็นแสงต่างๆ ฟุ้งเข้าช่นอย่างนี้ นี่ตกใจนะผงะเลย แต่ต่อไปเราพัฒนาของเราขึ้นไปมากขึ้น พอมีแสงสิ่งใดนะเราก็กำหนดพุทโธไว้ ตั้งสติไว้.. ยับยั้งได้ บังคับได้ แล้วสิ่งนั้นให้มันวางได้ เพราะ ! เพราะถ้าเราคิดโดยปัญญา เราไม่ต้องหลับตาหรือก เราลืมตาอยู่เราก็เห็นดวงอาทิตย์ เราเห็นดวงดาว เราเห็นดวงจันทร์ เห็นไปหมดแหละ

ลืมตาก็เห็น หลับตาไปเห็นแล้วไปตกใจอะไร พอหลับตาเห็นแหม.. ทำตื่นตื่น ลืมตามันก็ยังเห็นได้เลย ถ้าคิดอย่างนี้บ๊อบนะคำมันเท่ากัน เห็นใหม่ เราไม่วูบวาบใจ ไม่หลับตามันก็เห็น ดวงอาทิตย์ดวงเบือเริ่มเลย ดูแสงดวงแก้วเบือเริ่มเลย.. ลืมตาก็ยังเห็น

พอหลับตาเห็นไปตื่นตื่นไปตกใจ นี่ถ้าเราคิดได้อย่างนี้บ๊อบสติมันก็ไม่วูบวาบ สติทุกอย่างไม่วูบวาบ ไม่วูบวาบทุกอย่างมันจะดีขึ้น

มันเป็นเพราะเราวูบวาบเอง เราวูบเราวาบเองสิ่งนั้นก็ไหวไปตาม แต่ถ้าเราไม่วูบวาบนะ สิ่งนั้นมันจะตั้งของมันเอง แล้วเราพัฒนาของเรามากขึ้นไป

ถาม : ๓. ลูกเคยไปปฏิบัติที่วัดแห่งหนึ่ง และผ่อนอาหารแล้วเดินจงกรม ก้าวเท้าไม่ออกเหมือนจิตจะรวมขณะเดิน ก้าวขาแทบไม่ได้เลย ไม่ใช่เพราะหิวแต่ร่างกายมันเบา และจิตเราแนบอยู่จิตเดียว ถ้าเป็นอย่างนี้ควรยืนหรือนั่งหรือทำอะไรดีคะ

หลวงพ่ : ถ้ามันก้าวไม่ออกไม่ออกใช้ไหม ถ้าก้าวไม่ออกให้ยืน ยืนก็ได้ นั่งก็ได้ ถ้าจิตมันลงจริงนะ ถ้าจิตมันลงจริง.. เวลาอดอาหารผ่อนอาหารแล้วเดินจงกรมนั่งสมาธิมันเป็นไปได้.. นี่พูดถึงจิตมันเป็นอย่างนี้ ถ้าจิตมันเป็นอย่างนี้ให้เรายืนหรือนั่ง แล้วถ้ามันเป็นอย่างนี้แล้วมันสงบบ้าง นี่เราออกใช้ปัญญา

ออกปัญญาอย่างที่พูดเมื่อกี้ นี่เราใช้ปัญญาเทียบเคียงเอา เทียบเคียงเอาว่าโลกเป็นอย่างนี้ ธรรมะเป็นอย่างนี้.. สิ่งที่เราเห็นนี้ ถ้าเราเห็น พูดถึงถ้าเราพูดถึงโดยทางโลก เห็นไหม เราต้องเห็นด้วยหู ตา จมูก ลิ้น กาย เป็นวิทยาศาสตร์ เป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้ เป็นสิ่งที่ให้คนอื่นเห็นได้ด้วย พิสูจน์ได้ แต่พอเราปฏิบัติขึ้นมา สิ่งที่เรารู้เราเห็นนี้มันเป็นเรื่องของเราแล้ว มันเป็นเรื่องจากภายใน เราจะพูดเราจะบอกคนข้างนอกอย่างไร

นี่เราเทียบเคียงของเรา เราใช้ปัญญา นี่เราบอกว่าเราให้หัดฝึกปัญญาอย่างนี้ ถ้าหัดฝึกปัญญาแล้ว เรากลับไปทำสมาธิมันจะดีขึ้น ทำสมาธิพอจิตมันสงบบ้าง มีฐานบ้าง เราหัดฝึกใช้ปัญญา ถ้าใช้ปัญญาแล้วนี้มันจะย้อนกลับมา เราจะไม่สงสัยเองไง ถ้าเราใช้ปัญญาเทียบเคียงแล้ว สิ่งที่สงสัยมันจะไม่มี ถ้าสิ่งที่สงสัยไม่มีมันเป็นนิรันดรธรรม

นิรันดรธรรมมันปิดกั้นคุณงามความดีของเรา เพราะเราทำไปด้วยสงสัยไปด้วย สนทนกันไปด้วย มันก็ไม่มั่นใจ เห็นไหม แต่ถ้าเราใช้ปัญญาใคร่ครวญ นี่โลกเป็นอย่างนี้ ธรรมเป็นอย่างนี้ แล้วพระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างนี้ ธรรมะในพระไตรปิฎกอย่างนี้ แล้วเราปฏิบัติแล้วปัจจุตังเป็นอย่างนี้ ความจำนี่ปริยัติเป็นอย่างนี้ ตอนศึกษาอยู่เป็นอย่างนี้ อารมณ์ความรู้สึกเป็นอย่างนี้ แต่พอเวลาปฏิบัติไปแล้วมันเป็นสันติภูมิกะ ปฏิบัติแล้วมัน

เป็นอย่างนี้ อ้อ.. ปรัชญาเป็นอย่างนี้ ปฏิบัติเป็นอย่างนี้ ถ้าทำจริงเป็นอย่างนี้ เราจะรู้ได้เอง
หมดเลย แล้วพอเวลาไปฟังใครพูดถึงธรรมะนี้ เราจะฟังออกเลยว่ามันอยู่ในเขตอยู่ใน
อุดมการณ์อย่างไร อยู่ในหลักการอย่างไร นี่เราจะรู้ของเราได้

นี่พูดถึงเวลาจิตมันเดินไม่ออกก้าวไม่ออกนะ เราแก้ไขของเรา

ถาม : ๔. ขณะลูกเดินจงกรม ลูกเห็นโครงกระดูกตัวเองระเบิด และมีครั้งหนึ่งขณะ
ฟังพระอ่านวินัยตอนกลางคืน ลูกได้ยินเสียงระเบิดออกมาจากจิตลูกที่กลางอก เสียงดัง
มาก มันคืออะไรคะ และควรทำอย่างไรคะ

หลวงพ่ : มันผ่านไปแล้ว ถ้าเสียงดังเสียงต่างๆ แล้วคำว่าระเบิดๆ ถ้าพิจารณาอยู่
พิจารณาภายหลังภายหลังระเบิด เห็นไหม บางทีภายหลังระเบิดออกมา ภายหลังระเบิดออกมานี้มัน
เป็นส่วนหนึ่ง แต่ส่วนใหญ่แล้วนะส่วนใหญ่ที่เป็นสัจจะ ส่วนใหญ่แล้วมันจะแปรสภาพ
มันจะพุดอง มันเหมือนซากศพมันจะพุดองขึ้นมา เหมือนน้ำเหลืองนี้แล้วมันจะ
เยิ้มออกไป แล้วมันจะคืนสู่ดินสู่ฟ้า อันนั้นมันเป็นอย่างนั้น

นี่พ่บอกว่าระเบิด.. ระเบิดตุ้ม ! นี่ มีอยู่มีพระปฏิบัติแล้วระเบิด ระเบิดหมดเลย เรา
ก็ฟังดูระเบิด.. ระเบิด แต่มันไม่ค่อยมีผล เพราะระเบิดแล้วเขาไม่ได้ถอนความรู้ความเห็น
อันนั้นเขาเลย เอ๊ะ.. เราก็กะปลกใจอยู่ นี่แต่ถ้าฟังเวลาพระปฏิบัตินะ เวลาปฏิบัติไปแล้วพอ
จิตมันสงบแล้วมันจะเห็นซากศพ เห็นซากศพนะ เห็นร่างกายของเรานี้แหละแต่มัน
เปรียบเทียบว่าเห็นเป็นซากศพ แต่จริงๆ คือเราเห็นมันก็เกี่ยวเนื่องกับใจเรานั้นละ เวลาถ้า
จิตมีกำลังมันจะเริ่มพุดอง พอกาลเวลามันจะเริ่มเป็นอสุภะ มันจะเริ่มยุบเริ่มพองเริ่มเยิ้ม
ของมัน สิ่งนั้นละมันจะถอดถอนได้มากกว่า

ฉะนั้นไอ้คำว่าระเบิดๆ นี่นะมันมีคนเป็นอยู่ ฉะนั้นระเบิดนี้มันเหมือนกับ
วิทยาศาสตร์ว่าอย่างนั้นเลย ถ้าคำว่าระเบิดต่างๆ มันเปรียบเทียบเหมือนวิทยาศาสตร์ แต่ถ้ามัน
พุดองมันเยิ้มไป เราจะบอกว่ามันเป็นธรรมชาติ มันเปรียบเทียบเหมือนเวลาร่างกายมัน
โค่นด้วยพลังงานของจิตมีกำลัง พอจิตมีกำลังนี้มันจะเยิ้ม มันจะเน่ามันจะเปื่อย มันจะคืน
สู่สถานะเดิมของเขา แต่คำว่าระเบิดนี้เหมือนกับลัดชั้นตอนไง เหมือนกับว่าต้องการ..
เหมือนกับปฎิบัติวิทยาศาสตร์

ปุ๋ยอินทรีย์ เห็นใหม่ มันก็เกิดจากจุลินทรีย์ใช้ใหม่ แต่ปุ๋ยวิทยาศาสตร์ ใสเร็ว เติบโตเร็ว นี่พอมันระเบิดตูม ! นี่มันทำลายหมดเลยนะ แต่ฟังคุณแล้วนะมันเหมือนกับไม่มีสิ่งใดตอบสนองกับใจเขา นี่เวลาเรายุ่งกับพระนะ เวลาพระรั้มมสากัจฉา จะคุยธรรมะกัน เราฟังเรื่องระเบิดๆ มาแล้วรู้สึกว่าคุณที่เวลาระเบิดแล้วนี่รู้สึกว่าคุณไม่ค่อยได้ออนกิลเลสเท่าไร แต่ถ้ามันเป็นเหมือนไตรลักษณ์ มันแปรสภาพมันเป็นไปตามความเป็นจริงนี้ รู้สึกว่ากิริยาท่าทางเขาเหมือนกับว่าเขาถอดถอน คือจิตใจเขานุ่มนวลขึ้น กิลเลสเขาเบาลง.. นี่พูดถึงการระเบิดนะ

ฉะนั้นถ้ามันระเบิด ถ้ากิจกรรมอยู่เห็นโครงกระดูกแล้วมันระเบิดอะไรอย่างนี้ ถ้ามันเป็นอย่างนี้มันเป็นที่วาสนาของคน แต่ถ้าความรู้สึกของเรา เพราะประสบการณ์ของเราเราเคยเจออย่างนี้มา เพราะคำว่าระเบิดนี้ทุกคนนึกได้ ทุกคนเป็นได้ นี่จิตได้สำนึกเราเวลาเป็นอะไรไปแล้วมันจะเอารวบริด.. พอรวบริด คำว่ารวบริด คือมันไม่ซึมซับเข้าไปถึงรากฐาน แต่ถ้ามันเป็นตามความเป็นจริง ข้อมูลตามความเป็นจริงมันจะซึมเข้าไปถึงหัวใจเลย แล้วมันจะแปรสภาพของมันเป็นไตรลักษณ์ เป็นสิ่งที่การกระทำ

แต่ถ้ามันระเบิดเป็นของเรา ก็ไม่ต่างกัน เพียงแต่ระเบิดแล้วนี่ ระเบิดตูมกลางหัว ออก ระเบิดต่างๆ นี่เสียงดังมาก แล้วก็กลับมาพุทโธใหม่ เพราะมันก็ระเบิดไปแล้ว มันก็เหมือนกับทุกอย่างนี้มันจะเป็นประสบการณ์ของมันไป ประสบของมันไปนะ..

อันนี้สิ อันนี้คำถามนี้แปลก ข้อ ๕. ยังอีกเยอะเลยละ

ถาม : ๕. โสดาบันกับสภิกาคามี มีความแตกต่างอย่างไรในเมื่อละสังโยชน์ ๓ ได้เหมือนกัน อยากทราบว่า ๒ อย่างนี้เวลามันขาดมันขาดอย่างไร

หลวงพ่ : พระโสดาบันกับพระสภิกาคามีแตกต่างกันมาก ! แตกต่างกันมาก.. พระโสดาบันพิจารณากาย พิจารณาเวทนา พิจารณาจิต พิจารณาธรรม พิจารณาด้วยสัมมาสมาธิ ถ้าไม่มีสัมมาสมาธิเป็นเรื่องโลกๆ แต่ถ้าเป็นสมาธิปั๊บบ สมาธิเกิดจากจิตเวลาพิจารณาไปแล้วสิ่งที่ไม่ได้เป็นโสดาบันเพราะจิตมันมีวิชชามารอบง่า ขณะที่พิจารณากาย พิจารณาเวทนา พิจารณาจิต พิจารณาธรรม นี่พิจารณาโดยสัมมาสมาธิ.. สัมมาสมาธิคือตัวจิต ตัวจิตพิจารณามันก็ย้อนกลับมาทำลายวิจิกิจจนาคือความลังเลสงสัย

นี้สักกายทิฏฐิความเห็นผิด เกิดวิจิกิจฉา สิ้นพตปรามาส.. นี้สังโยชน์ ๓ ถ้าพิจารณาจนขาด เห็นใหม่ ถ้าพิจารณากาย ก็กายไม่ใช่เราเราไม่ใช่กาย.. พิจารณาเวทนา ก็เวทนาไม่ใช่เราเราไม่ใช่เวทนา.. พิจารณาจิต จิตกับสังขรรรมมันคนละส่วนกัน พิจารณาจิตเห็นจิตเศร้าหมอง จิตปล่อยใส จิตไม่ใช่เรา เราไม่ใช่จิต.. พิจารณาธรรม สภาวธรรม นี้เวลามันขาดเป็นพระโศดาบัน เป็นพระโศดาบันก็เป็นพระโศดาบัน มันแตกต่างกันตรงนี้ว่าพระโศดาบันกับพระสัทธาภาแตกต่างกันอย่างไร

พระสัทธาภา มี เวลาพิจารณาไปแล้วมันเข้าไปพิจารณากาย สติปัญญา ๔ เหมือนกัน พิจารณากาย พิจารณาเวทนา พิจารณาจิต พิจารณาธรรม เวลาพิจารณาถอดถอนอะไร.. ถอดถอนอุปาทานในกายนั้น ถ้าพิจารณาถอดถอนในกายนั้น กามราคะ ปฏิฆะมันอ่อนลง

นี่มันแตกต่างกันเยอะมาก ! แตกต่างกันเยอะมากเพราะอะไร เพราะเวลาเป็นสัทธาภา พิจารณากาย พิจารณาเวทนา พิจารณาจิต พิจารณาธรรม เวลามันถอดมันถอนโลกนี้ราบหมดเลย พอราบหมดเพราะอะไร ราบเพราะว่าสิ่งที่ราบแล้วอุปาทานมันยึดของมันอีกชั้นหนึ่ง มันราบแล้วเพราะว่ากามราคะ ปฏิฆะมันอยู่ที่จิต ฉะนั้นเวลาพระอนาคาไปละ เห็นใหม่ พระอนาคาก็สังโยชน์ ๕

ถ้าสังโยชน์ ๕ เป็นพระอนาคา.. นี้พระอนาคากับพระอรหันต์ พระอรหันต์นี้สังโยชน์ ๑๐ ! รูปราคะ อรูปราคะ มานะ กุกกจะ อวิชชา.. นี้จะบอกว่ามันแตกต่างกันอย่างไร อยากทราบว่าแล้วมันขาดมันขาดอย่างไร.. ไม่บอก ! ขนาดนี้ก็ยังมหัสจรรย์ขนาดนี้ ถ้าบอกไปแล้วเดี๋ยวมันจะขาดแบบมหัสจรรย์เลยละ

เพิ่งดูทีวีหลวงตามือวาน หลวงตาท่านเทศน์เมื่อวาน ท่านบอกว่าการสอนเขาเอาธรรมะเก่าๆ มาเปิดตอนกลางวันนะ เขาบอกว่าสอนก็สอนยากนะ เพราะว่าเวลาบอกเวลาเทศน์ไปนี่หลวงปู่มันท่านไม่บอก.. ไม่บอกเพราะอะไร เวลาท่านเทศน์ถึงตรงนั้นท่านจะหลบไป เขาจะรู้ขึ้นเอง เราจะเทศน์ถึงเหตุเวลาผลนี้ไม่บอก เพราะว่าผู้ที่ลามากมี ! ผู้ที่ลามากจะเอาสิ่งนี้ไปเป็นประโยชน์

ผู้ปรารถنالามาก.. ปรารถنالามากมันก็จำใจ จำสิ่งที่ว่ามันขาด เอาคำว่าขาดแล้วขาดอย่างไร แล้วจำไปพูด พอจำไปพูด มันก็จำคำพูดของครูบาอาจารย์ไปพูด แต่เขาไม่มี

เหตุมีผล พอไม่มีเหตุไม่มีผลบ๊ีบ นี่ท่านบอกว่ามันยากมันยากตรงนี้ เวลาสอนนี่มันยากตรงนี้ ยากตรงที่ว่าไม่บอกก่อน ถ้าบอกก่อนคนที่ปรารถนาลามก ลามกอนาจาร.. ลามกคือเอาของไม่เป็นความจริงขึ้นมาแล้วเอาไปพูด

ทีนี้คำพูดก็เหมือนกันใช่ไหม พอเหมือนกันแล้วคนฟังนี่ถ้าคนที่ไม่เป็นฟังมันก็ต้องเชื่อ แต่คนถ้าเขาเป็นนี่เขาไม่ฟังอย่างนั้น พอฟังเสร็จแล้วสิ่งที่ได้มา เห็นไหม สิ่งนี้ได้มาได้มาจากอะไร มันขาดมันขาดอย่างไร.. บอกไม่ถูกหรือ ! ปรารถนาลามกก็เอาแต่ผลของเขานี้ไปพูด แต่ถึงที่สุดแล้วตัวจริงมันพูดไม่ได้

ฉะนั้นเขาบอกขาดนี้ขาดอย่างไร โอ้อโฮ.. ถ้าไม่บอกก็แสดงว่าไม่รู้ละสิ แล้วไม่บอกก็แสดงว่าไม่รู้ใช่ไหม ถ้ารู้ทำไมไม่กล้าพูดละ เออ.. แสดงว่าไม่รู้ถึงไม่กล้าบอกว่ามันขาดอย่างไร ถ้ารู้ต้องบอกสิ

คนเป็นกับคนเป็นเขาฟังทีเดียวกี่รู้.. ฉะนั้นสิ่งที่ว่าสภิกทาภา อณาคานี้แตกต่างกันอย่างไร แล้วมันขาดมันขาดอย่างไร อ้าว.. ก็มันขาดแบบที่มันขาดก็แล้วกันละ แต่ไม่บอก !

ถาม : ๖. ถ้าจะถือศีล ๘ ที่บ้าน สามารถเดินแอโรบิคได้ไหมคะ คือออกกำลังกายค่ะ เพราะเวลาไม่ได้เดินแล้วรู้สึกว่าร่ากายอ่อนแออย่างไรไม่รู้

หลวงพ่ : ผู้ถือศีล ๘ ศีล ๘ ไม่ใช่ศีล ๕ ! ศีล ๘ คือว่าไม่ฟังเล่น ไม่นอนในที่สูง ไม่ฟังเล่นฟ้อนรำ แต่เดินแอโรบิคนี่นะ จริงๆ แล้วถ้าบอกว่ามันผิดไหม มันก็ผิดนั่นแหละ แต่ถ้าเดินแอโรบิคกับทำโยคะนี่เหมือนกันไหม.. ถ้าทำโยคะได้ เดินแอโรบิคได้ไหม

แต่ถ้าเพื่อการบริหารนะ อย่างครูบาอาจารย์เรา เห็นไหม พระกรรมฐานเรานี้จะมีข้อวัตร ถึงเวลาจะนวดเส้นๆ จับเส้นเพราะว่าเราได้บุญคุณ พ่อแม่ครูจารย์ท่านอบรมท่านสั่งสอนเรามา เวลาเราทำสิ่งใดเพื่อประโยชน์กับท่าน อย่างจับเส้น นวดเส้นนี้ แต่ถ้าพูดถึงครูบาอาจารย์ที่ท่านไม่มีใครนวดเส้นท่านก็จะบริหารของท่านเอง

เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะนะ เข้าขึ้นมาท่านจะนั่งของท่าน ท่านจะแหวกขาแบบยิมนาสติก กางขาอย่างนี้เลย.. ท่านจะทำของท่านทุกวัน แล้วท่านจะสอนเราด้วย “ไอ้หงบ.. ต้องทำอย่างนี้นะ ต้องทำอย่างนี้นะ” ท่านจะทำของท่านนะ เข้าขึ้นมาท่านจะยึดขานั่ง

เพราะท่านจะบริหารของท่านเอง แล้วท่านก็จะเหยียบนมสาว เหยียบนมสาวท่านจะบริหารของท่านหลวงปู่เจี๊ยะนี่

นี่พูดถึงว่าถ้าเรารู้ว่าอย่างนี้ อย่างนี้เรารู้ว่าการออกกำลังกาย อย่างนี้เพื่อถนอมรักษาร่างกายนี้เพื่อจะได้พิจารณาไป เราว่าได้! แต่ถ้าการเดิน.. เดินแอโรบิก เดินแบบว่ามันเป็นทางโลกๆ ไป.. นี่ศีล ๘ ศีล ๘ คือผู้ปกติ ศีลคือความปกติของใจ ถ้าใจมันปกติใจมันไม่คืนรน เราว่าทำอะไรเพื่อประโยชน์ได้!

เพราะศีล.. คำว่าศีลศีลๆ หมายถึงว่า นี่ปาณาติปาตา องค์ของศีลคือมีผู้เสียและผู้ได้ เห็นไหม โภกิกขานี่เขาเสียหายกันไปหมดเลย ลักทรัพย์.. นี่องค์ของศีลคือเราทำความเดือดร้อน ทำความเดือดร้อนให้กับบุคคลคนอื่นนี่ผิดหมดแหละ แต่นี่ถ้าเราไม่มีการทำความเดือดร้อนให้ใคร.. สิ่งที่ว่าถึงศีล ๘ ท่านไม่ให้นอนที่สูงที่ต่ำเพราะอะไร เพราะมันดีดสุข อย่างนี้เราเพื่อบริหารร่างกาย การบริหารร่างกายโดยความบริสุทธิ์ใจเราว่าน่าจะ.. จะบอกว่าได้เดี่ยวจะหาว่ากล่าวต่อพุทธพจน์นะ

ศีล ๘ นี่ ใ้เป็นพุทธพจน์ ! ภิกษุกล่าวต่อพุทธพจน์ ถ้าภิกษุสวดถึง ๓ หน ไม่ถอนความเห็นนั้นเป็นอาบัติสังฆาทิเสส อันนี้เพียงแต่เราพูดกันเป็นประโยชน์นะ แล้วอย่างนี้เราพูดเค็ดขาดไม่ได้ เพราะเรามีศีลมีธรรม มีสิ่งที่เราต้องมีอะไรควบคุมเราอยู่

ถาม : ๗. ลูกอยู่คอนโดฯ แต่ถ้าเดินจงกรมตามแบบพระป่าที่คอนโดฯ รู้สึกไม่สะดวก เพราะของเขอะห้องแคบ เดินในห้องแป๊บเดียวก็เหนื่อย ไม่เหมือนเดินกลางแจ้งตามทางเดินจงกรมซึ่งไม่เหนื่อยเลย ลูกถึงเดินแบบอย่างช้าๆ แล้วสวดมนต์ในใจไปด้วยจะได้ไหมคะ จะทำวิธีนี้แป๊บเดียวก็เดินได้ ๑ ชั่วโมงแล้ว แต่ถ้าไปเดินแบบพระป่า เดิน ๑๐ นาทีก็เหนื่อยมาก ในคอนโดเนื่อที่น้อย

หลวงพ่อ : คำถามนี้มันกลับกัน นี่บอกว่าถ้าเดินอย่างนี้มันดี ไปเดินแบบพระป่าเดิน ๑๐ นาทีก็เหนื่อยแล้ว เดินแบบพระป่ามันเดินแบบจริง เห็นไหม ที่เราไปวัดกันนี่ อยู่บ้านปฏิบัติได้ไหม.. ได้ ทำไมเราต้องไปวัดละ ไปวัดเพื่อวัดใจ เวลาเราเจ็บไข้ได้ป่วย เราเป็นหวัดไม่ไปหาหมอได้ไหม.. ได้ เวลาเราเป็นโรคร้ายขึ้นมาละเรารักษาเองได้ไหม.. ไม่ได้ เราต้องไปหาหมอ

ที่นี้ไปวัดนี้ละ เพื่อปฏิบัติแล้ว ฟังธรรมหรือว่ามีครูบาอาจารย์นี้เหมือนมีหมอ ถ้าเราคิดซัดอย่างใดครูบาอาจารย์จะแก้ไขให้เราได้ ปฏิบัติอยู่ที่บ้านได้ไหม.. ได้ ! ปฏิบัติอยู่ที่วัดได้ไหม.. ได้ ! แล้วปฏิบัตินี้มันก็ตรวจสอบกัน คนเรามันต้องพัฒนาไป ทำงานอยู่ที่เดียวทุกวันๆ มันก็ชิน มันก็ไม่ไปสะดวก เห็นใหม่ เราก็เปลี่ยนพื้นที่ พระต้องออกธุดงค์ เปลี่ยนสถานที่เปลี่ยนต่างๆ ฉะนั้นสิ่งใดๆ ถ้าเราเป็นธรรมนี้มันแก้ไขได้

เราอยู่ในป่านะฝนตกมันไปไหนไม่ได้ เราเดินที่ชายคานี้เดินไปเดินมาอยู่อย่างนั้นละเราว่าเราเก่งมากเลย ไปอ่านประวัติหลวงปู่หลุยท่านเดินจงกรมในกลด.. ในกลด ! กลดกางไว้แล้วท่านเดินรอบกลด หลวงปู่หลุยนะ ไอ้คอนโดฯ นี้มันกว้างกว่ากลดตั้งเยอะ หลวงปู่หลุยท่านเดินจงกรมอยู่ในกลดนะ กลดหลังเดียว กลดที่เราอนกันเนี่ย หลวงปู่หลุยเดินจงกรมในกลดท่านยังเดินได้

เราจะบอกว่าเวลาคนมูมานะ คนอยากได้ดิบได้ดีนี่สิ่งใดก็ทำได้ แต่ถ้าคนมันถึงๆ กลางๆ มันก็อ้างไปหมดละ หนานักก็ไม่ทำงาน ร้อนนักก็ไม่ทำงาน ทางเดินแคบเกินไปก็ไม่อยากเดินจงกรม ที่พระป่าดี.. นี้อ้างเล่ห์ไปหมดเลย แต่ถ้าของจริงนะที่ไหนก็ทำได้ ถ้าเราใส่ใจเราอยากทำเราตั้งใจทำ หลวงปู่หลุยในกลดท่านยังเดินจงกรมได้เลย เราเดินได้เราทำได้ เพราะเราเกิดมาเป็นคน เราเกิดมาเป็นคนเรามีหน้าที่การงาน แล้วเราอยู่คอนโดฯ นี้ละ แล้วมันเป็นอย่างไรเราก็ทำของเราไป เรามีสิ่งใดเราทำจากตรงนั้นละ เราจะทำอะไรไปเปรียบเทียบไม่ได้ ไปเปรียบเทียบแล้วมันก็ร้อยแปด เราทำของเราไปได้

ถาม : ๘. เรารู้ได้อย่างไรว่าอดีตชาติเราเคยเป็นลูกศิษย์ใครมาก่อน เคยฝึกสายไหนมาก่อน เพื่อจะได้ต่อยอดในชาตินี้เลย

หลวงพ่ : ไอ้ที่นี่เราพยายามทำของเราเอง หลวงตาท่านบอกว่า “ถ้ากำหนดพุทโธหรือกำหนดอานาปานสติ กำหนดสิ่งใดก็ได้มันโล่งๆ มันสะดวกนั่นคือทางของเรา” นี้หลวงตาพูด เราปฏิบัติอะไรก็ได้ ถ้าปฏิบัติแล้วนี้เรารู้เองสัมผัสได้เองเลย

ถ้าอยากรู้ว่าอดีตชาติเป็นลูกศิษย์ใคร ถ้าคนรายนะอาจารย์เป็นอดีตชาติเยอะแยะเลย ถ้าคนจนนะอาจารย์นั้นมันไม่เอาสักคนหนึ่ง ถ้าขอทานนี้มันบอกไม่เคยเป็นญาติกันหรอก แต่ถ้าคนรายนะมันบอกชาติที่แล้วเป็นญาติทุกคนละ ถ้าเราไปหานี้อาจารย์องค์

ไหนก็ได้ ถ้ามีงรวมานะแหม.. ชาตินี้ที่แล้วนี้เป็นญาติกันมา ถ้าขอทานมานะไม่เคยรู้จักกัน ไม่เคยๆ มันไม่บอกเลยว่าเป็นญาติมัน

ถ้าคิดอย่างนี้มันเป็นเหยื่อ.. เราคิดอย่างนี้ จะอดีตชาติทุกคนก็มี อดีตชาติทุกคนนี้มีทุกคนแหละ แต่หลวงตาท่านสอน หลวงตาท่านเป็นธรรมมากนะท่านบอกเลยว่า

“กำหนดอะไรก็ได้โล่งๆ ไปร่งๆ สะดวก นั่นคือทางของเรา”

เขาบอกคนไม่มีวาสนา หลวงตาบอกไม่มีวาสนาจะสนใจศาสนาได้อย่างไร ถ้าไม่มีวาสนาทำไมสนใจเรื่องพุทธศาสนา ถ้าไม่มีวาสนาทำไมอยากนั่งสมาธิ ถ้าไม่มีวาสนามันก็ไอ้คนที่อยู่ข้างนอก เห็นไหม มันเห็นคนมาวัดมันบอกไอ้พวกนี้คนมีปัญหามันมีแต่ความสุข มันมีแต่โง่งมันมีแต่ทำมาหากินมันบอกมันมีวาสนานะ ใครจะมาวัดมันบอกไอ้พวกนี้พวกทุกข์ ! พวกทุกข์ !

นี่ใจคนอย่างนั้นไม่มีวาสนา ไอ้คนที่มาวัดตั้งใจภาวนาภาวนามันมาแล้ว ! แล้วแค่อยากมาภาวนา คุณก็จะมาภาวนา ไปขอพ่อขอแม่มาวันนี้ก็วันจะได้ ไม่ให้มาหรือใครเขาอยากให้มาหรืออก เขาเป็นห่วงเป็นใยไปทั้งนั้นละ นี่คนวาสนาดีเขาไม่มาเกาะเกี่ยวกันไว้ แล้วมาวัดมาวามามาปฏิบัตินี่เขาบอก มาวัดไม่มีวาสนา มาวัดแล้วมันทุกข์.. เอ็งมานั่งอยู่ที่นี่วาสนามึงแล้ว ! ถ้าไม่มีวาสนามึงมานั่งอย่างนี้ได้อย่างไร

ฉะนั้นว่าอดีตชาตินี่อย่าไปเชื่อ เห็นมาเยอะ ถ้ารวยๆ มานี้แหม.. เมื่อชาติที่แล้วนะแหม.. ได้ก็ถือกุศลกันมาเยอะเลย แต่ถ้าขอทานมานี้มันบอกว่าไม่รู้จัก ชาตินี้ที่แล้วเราอยู่ห่างกันคนละประเทศเลยไม่รู้จัก ถ้าเป็นขอทานนะ

ถาม : ๕. ลูกสวดมนต์หรือปฏิบัติธรรมเสร็จแล้วลูกจะอธิษฐานขอฤทธิ์พวกดาตทิพย์เป็นการสมควรหรือไม่คะ จะทำอย่างไรหรือฝึกอย่างไรถึงได้พวกนี้คะ ควรไปฝึกที่ไหนกับพระอาจารย์อะไร ลูกอยากพ้นทุกข์ด้วยและอยากมีฤทธิ์ด้วย ให้หลวงพ่เมตตาด้วย

หลวงพ่ : (หัวเราะ) อู้อู.. อยากพ้นทุกข์นี่ก็กระเสือกกระสนนำคุณแล้ว อยากพ้นทุกข์ด้วยอยากมีฤทธิ์ด้วย อู้อู.. เอาทุกอย่างเลย เขาปฏิบัติเพื่อพ้นทุกข์นะ..

ฤทธิ์นี้เราจะบอกว่า เพราะเราอยากได้ฤทธิ์ อภิญญา ๖ นี้หลวงปู่เจี๊ยะท่านถาม หลวงปู่มั่นเอง หลวงปู่เจี๊ยะเล่าให้ฟัง ท่านว่า “อภิญญา ๖ แก่กิเลสได้” โห่ ! ขกหัวปัก ! ไม่ได้.. แล้วท่านก็เฉยนะ ก็นิ้วคั่นต่อ เสร็จแล้วก็พอเวลาได้ก็ถาม “อ้าว.. ถ้าไม่ได้ อาจารย์ทำทำไมล่ะ”

หลวงปู่มั่นทำอภิญญา ๖ หลวงปู่มั่นได้ครบ หลวงปู่มั่นทำทำไมล่ะ ท่านบอกเขก หัวปักปัก ! “เอาไว้สอนคนเว้ย” อภิญญา ๖ นี้รู้วาระจิต หุทิพย์ตาทิพย์เอาไว้สอนคน เพราะคนมันมีช่องทางออกเยอะมาก จิตใจของคนมันคั่นรนมาก ฉะนั้นอภิญญา ๖ ที่ หลวงปู่มั่นท่านมี ท่านเอาไว้เป็นเครื่องมือตัดใจคน เครื่องมือรู้คนโกหกคนต่างๆ ท่าน เอาไว้ปิดล้อมไม่ให้คนมันออกนอกกลุ่มนอกรทาง แล้วก็สอนกลับมาอยู่ที่อริยสัจ.. ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคญาณการแก้ไขกิเลส เพราะท่านสร้างบุญของท่านมามาก

ฉะนั้นไอ้เรื่องฤทธิ์นี้เราจะบอกว่าอย่างพระอนุรุทธะ นี่มันเป็นเอตทัคคะ นั่ง อยู่ก็รู้โดยธรรมชาติเลย พระอุบาลีเป็นคนถามพระอนุรุทธะว่านี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วไม่ใช่หรือ พระอุบาลีเป็นพระอรหันต์นะ พระอุบาลีเป็นผู้ทรง วินัยนะ พระอุบาลีเป็นผู้ถามพระอนุรุทธะขึ้นมาเองว่าพระพุทธรเจ้าปรินิพพานหรือยัง พระอนุรุทธะบอกว่ายัง พระอนุรุทธะนี้รู้หมดเพราะพระอนุรุทธะรู้วาระจิต เป็น เอตทัคคะทางรู้วาระจิต แต่พระอุบาลีเป็นเอตทัคคะทางทรงธรรมวินัย.. นี่พระอรหันต์ เหมือนกันนะ พวกอภิญญา พวกฤทธิ์นี้มันยัง ไม่มีเลย แต่ทำไมพระอนุรุทธะมีล่ะ

นี่ก็เหมือนกัน เราจะบอกว่าถ้าโยมมีนะ โยมมีอำนาจวาสนา เวลาปฏิบัติมันเป็น เลย อย่างเช่นจิตที่มันรู้ๆ อย่างนี้ นี่มันเป็นเรื่องรอยของมัน แล้วถ้ามันเป็นจริงปั๊บจิตมัน ก็เหมือนพลังงาน คูสิไฟฉายเปิดมันจะเห็นไปหมดเลย ไฟฉายมันส่องสว่างหมดเลย

จิต.. ถ้ามันชำระกิเลสออกมาเลย ถ้ามันเป็นอย่างนั้นปั๊บมันก็เห็นหมดเลย มันรู้ หมดเลย แต่ถ้ามันเป็นถ่านในเตา เห็นไหม อยู่ในเตามันไม่เห็นอะไรเลยแต่มันให้ความ ร้อนได้นะ นี่ถ่านในเตามันออกไปไหนไม่ได้เลยเพราะอยู่ในเตา จิตถ่านสะอาดแล้วมัน ก็เหมือนถ่าน มันพลังงานเหมือนกัน มันไม่มีก็คือไม่มี มันจะเป็นอะไรไป ขออย่างเดียว ขอให้มันสิ้นกิเลสนี้พอใจแล้ว แหม.. จะเอาหุทิพย์

เพราะอย่างนี้สื่อจิตชาติเขาถึงจะบอกว่าเป็นญาติเขาแน่นอน ไปหาพระองค์ไหน เขาจะบอกเลยเขาจะสอนให้ฤทธิ์นี้ อจิตชาตินี้ แล้วถ้าสอนไปแล้วนะ เดี่ยวก็ต้องนุ่งตองนี้ แล้วเดี๋ยวจะรู้ว่าฤทธิ์มันจะเป็นอย่างไร ไอ้ตัวฤทธิ์นี้แหละมันจะทำให้ยุ่ง..

แต่อริยสัจมันเป็นของดี เป็นความจริง เป็นความถูกต้อง ฉะนั้นให้พนักิเลสเกิดพ้นจากทุกข์อันนั้นสำคัญมาก

ถาม : ๒๕๖. เรื่อง “ลูกศิษย์หลงพ่อ”

(ลูกศิษย์ของหลวงพ่อยุณนะนี้ ลูกศิษย์หลวงพ่อยุณนะ) ลูกกราบระลึกถึงพระคุณหลวงพ่อให้ความกระจำในใจลูกมาก ขอให้ถนอมสุขภาพด้วยนะ แต่เวลาถามนะ..

๑. หลวงพ่อเล่าว่าพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร ได้ถามพระพุทธเจ้าว่า “ฤทธิ์กับปัญญาอย่างไรเลิศที่สุด” พระองค์ทรงตอบว่า “อัสวักขยญาณเลิศที่สุด” หลวงพ่อได้โปรดอธิบาย บรรยายถึงสภาวะ หรือลักษณะ หรืออาการ หรือบรรยากาศ หรือช่องว่าง รอยต่อก่อนเข้าอัสวักขยญาณด้วยค่ะ

หลวงพ่ : หลวงพ่อเล่าว่าพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร.. ไม่ใช่หรอก นี่มีพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร พระอนุรุทธะ คือพระอรหันต์ ๘ องค์.. อยู่ในพระไตรปิฎกเราจำสูตรไม่ได้ อยู่ในสวนมะพร้าว แล้วพระอรหันต์ด้วยกันก็คุยธรรมะกัน พอคุยธรรมะกันก็ต่างคนต่างคุยธรรมะกัน เอตทัคคะหมดทุกคนเก่งหมด แล้วก็บอกว่า

นี่พระโมคคัลลานะก็บอกว่าฤทธิ์อันดับหนึ่ง พระสารีบุตรบอกปัญญาอันดับหนึ่ง พระอุบาลีบอกวินัยอันดับหนึ่ง คือทุกคนก็ว่าที่ตัวเองถนัดดีที่สุด ทีนี้เราไปเถียงกันแต่ความถนัดใจ พอเถียงกันแล้วลงกันไม่ได้ พระอรหันต์เถียงกันแล้วลงกันไม่ได้ แต่เถียงแบบพระอรหันต์นะ ไม่ได้เถียงแบบพวกเรายกกันมีเรื่องมีราวกันนะ พระอรหันต์ท่านเถียงกันทางวิชาการไง คุยกันเรื่องวิชาการว่าสิ่งใดจะเป็นประโยชน์ที่สุด แล้วต่างคนก็ว่าวิชาการของตัวเองยอดเยี่ยมก็เลยตกลงกันไม่ได้ ก็เลยต้องไปหาพระพุทธเจ้าด้วยกัน

ทั้งหมดก็ไปหองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราอ่านพระสูตรนี้ที่แรก อู้ฮู.. ที่งมากมาย คูนใหญ่เลยว่พระพุทธรเจ้าจะตอบอย่งไร พระพุทธรเจ้าตอบว่ “สิ่งทีเ่ียงกัน อยู่นี้มันเป็นนิสัยใจคอ” คือความถนัด.. พระสารีบุตรก็ถนัดเรื่องปัญญา พระโมคคัลลน ะถนัดเรื่องฤทธิ์ ถ้าใครว่ถนัด ความถนัดไซ้ใหม่ เราก็ว่เราถนัดนี้ต้องดีทีสุดเพราะ เราถนัด พระพุทธรเจ้าบอกว่ความถนัดนี้มันเป็นอำนาจวาสนา อย่งที่ว่เมื่อกี้นี้ว่จริต นิสัยมันมา

ฉะนั้นถนัดไซ้ใหม่ แต่ถายังไม่สิ้นกิเลสความถนัดนั้นก็ดิบๆ ความถนัดดิบๆ คือความถนัดนั้น กับกิเลสนั้นมันบวกอยู่ด้วยกัน มันไม่ฟ้องไซ้ มันไม่โปรงไซ้ มันมีกิเลส เรามันมีความต่งๆ ปกคลุมอยู่ มันเป็นเรื่องโลกๆ มันไม่เป็นประโยชน์กับใครหรอก แต่ พอมันสิ้นกิเลสแล้วความถนัดนั้นถึงเป็นประโยชน์ง ะนั้นท่านถึงบอกว่สิ่งทีสำคัญ ทีสุดคืออัสวักขยญาณต่งหวก.. คือว่ญาณอะไรดีทีสุด ปัญญาใครดีทีสุด พระพุทธรเจ้า บอกว่

“อัสวักขยญาณดีทีสุด เพราะพวกท่าน ๘ องค์นี้ได้ผ่านอัสวักขยญาณมาแล้ว.. อัสวักขยญาณทำให้พระอนาคาเป็นพระอรหันต์ขึ้นมมา ทำให้ปุถุชน คนทีปฏิบัติทีเดียว จิปปาปัญญาเป็นพระอรหันต์ขึ้นมมา.. อัสวักขยญาณนี้เลิศทีสุด!”

ไอ้โฮ.. ทุกคน ๘ องค์ก็คิด ๘ อย่ง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องชูธงอัน ไดอันหนึ่งขึ้นมมาว่เลิศทีสุด ๘ ธงอันนี้โดนหักหมดเลย ธง ๘ ธงโดนหักเกลี้ยงเลย อัส วักขยญาณเลิศทีสุด

ไอ้โฮ.. ที่งมากนะ ฉะนั้นสิ่งนี้ประเสริฐทีสุด.. นี้อย่นกลับไปเมื่อกี้นี้ ฤทธิ์กับพัน ทุทข์ พันทุทข์เลิศทีสุด อัสวักขยญาณทำให้พันทุทข์ ฉะนั้นอัสวักขยญาณเป็นหลักของ ศาสนา อัสวักขยญาณนี้เลิศทีสุด

ญาณ เห็นใหม่ เพราะมีอัสวักขยญาณ อัสวักขยญาณนี้ทำให้พระพุทธรเจ้าเป็น พระพุทธรเจ้า แล้วพระพุทธรเจ้าเทศน์ธรรมจักร.. เทศน์ธรรมจักรคือว่สิ่งนี้ธรรมจักร เทวดาส่งต่งๆ ขึ้นไป นี้อสิ่งนี้ถ้ามันทำได้แล้วปัญญามันจะเกิดขึ้นมมาเป็นมหาศาลเลย.. ฉะนั้นหลวงพ่ต้องบอกว่บรรยายสภาวะ ลักษณะ อาการ บรรยายกาศ ช่งว่ง รอยต่อ อัสวักขยญาณ

โธ่ย.. มันไม่มีต้องเอากระดาษมาตี แล้วเอาปากกามาด้วยจะเขียนให้ดู.. เราจะบอกว่าความจริงก็คือความจริง แล้วความจริงอย่างนี้มันเป็นความจริงอย่างที่เมื่อกี้ว่า หลวงตาท่านพูด เห็นไหม หลวงปู่มัน.. หลวงตาเวลาท่านเทศน์มันลำบากนี้ลำบากตรงนี้ลำบากตรงที่เวลาพูดถึงข้อเท็จจริง พวกถามกจกปรตมันจะจำ มันจะเอาไปเป็นประโยชน์

เพราะการจำมันจำด้วยความลามาก ไม่ได้ศึกษาด้วยความเป็นธรรม ศึกษาด้วยความเป็นธรรมนี้เราศึกษามาเพื่อแก้ไข ศึกษาเพื่อชำระความเศร้าหมองในใจเรา นี้ศึกษาอย่างนี้ศึกษาเพื่อประโยชน์ แต่พวกถามกมันไม่ศึกษา มันจำแล้วมันเอาไปเป็นประโยชน์ เอาไปว่าเป็นสมบัติของตน มันเป็นความลามากในใจของมัน

ฉะนั้นพออย่างนี้ปีนี้ท่านพูด เพิ่งดูเมื่อวาน ท่านเทศน์อย่างนี้โธ่ย.. นั่งฟังอยู่นะ ท่านบอกมันลำบากนะ เวลาเทศน์นี้โธ่ยพวกปรารถนาลามกมันก็จะเอาไปเป็นประโยชน์ของมัน แล้วเวลาเทศน์นี้ไม่บอกให้ลูกศิษย์ ลูกศิษย์ก็ไม่รู้ โธ่ยบอกก็บอกเพื่อ.. แต่จริงๆ ท่านก็บอกไว้ในเทศน์พระเกือบหมดนั่นแหละ แต่ส่วนใหญ่เราฟังกันไม่ออก โธ่ยคนบอก.. ท่านก็พูดนั่นแหละ แต่โธ่ยพวกเรานี้วุฒิภาวะไม่ถึงไม่เข้าใจหรอก

นี่ก็เหมือนกัน โธ่ยที่ว่าสภาวะ ลักษณะ อาการ บรรยากาศ ช่องว่าง รอยต่อ.. มันก็เป็น นี่ถ้าพูดออกมานะ ถ้าคนฟังไม่เป็นหมดค่าเลย มันก็เป็นอารมณ์อย่างนี้หรือ อารมณ์ความรู้สึกอย่างนี้หรือ.. วิญญาณอาหาร อาหารของเทวดาเขาอย่างนี้หรือ โธ่ย.. อย่างนี้ไม่ต้องคิดอะไรเลยสิ นี่มันคิดกันไปเองไง

ฉะนั้นกรณีอย่างนี้ ถ้ามานี้เราก็รู้ที่อยู่เขาก็เจตนาดี แต่ไม่มีคนโง่คนไหนตอบหรือ ถ้าคนโง่ตอบ คนโง่ที่ไหนตอบนี้ ๑. เป็นการอวดตัวอวดตนขนาดนั้นเลยหรือ ๒. เอ็งรู้จริงหรือเปล่า เดียวจะเอาบุญเจตน์ปากเลยถ้าตอบนะ มันไม่มีคนโง่คนไหนเขาตอบหรือ โธ่ยคนจริงเขาบอกว่ามีงทำมาตีปฏิบัติมา หลวงตาบอกว่าไปหาหลวงปู่ลีนะหลวงปู่ลีบอกเลย “นั่งตลอดรุ่งก็รู้เอง”

ครูบาอาจารย์เราท่านจะให้เราปฏิบัติแล้วรู้ขึ้นมาเลย แล้วเรามีครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่ง เราปฏิบัติขึ้นมา ผิดถูกครูบาอาจารย์ท่านคอยชี้แนะ เขาจะชี้แนะเอามาแก้ไขตอนที่มันจำเป็น เวลาปฏิบัติขึ้นมาแล้วมันเจอเหตุการณ์นั้น นี่ถ้าอาจารย์เป็นแก้ไขได้หมดละ ชัก

พาได้หมดละ ถ้าไม่เป็นขึ้นมา บอกเท่าไรนะมันก็ไม่เป็นประโยชน์กับใครหรอก ฉะนั้น
 สิ่งนี้มันเป็นเรื่องที่ว่ามันเป็นประโยชน์ไฉน

ฉะนั้นสิ่งที่เราว่า “ฟังหลวงพ่อกำลัง” เวลาเราพูด.. เวลาพูดเพราะคนเขามาถาม
 ปัญหา แล้วปัญหานี้มันควรจะเอา.. เห็นไหม การตอบปัญหานี้มันมีหลายวิธีใช้ใหม่ ตอบ
 โดยตรงๆ ตอบโดยบุคคลาธิษฐาน ตอบโดยตัวอย่าง ตอบโดยอย่างนี้ ทีนี้เราก็กดตัวอย่าง
 ขึ้นมาตอบปัญหาให้เขาเข้าใจแล้วก็ยังเป็นประโยชน์กับคนฟัง คนฟังเขาได้ประโยชน์ไป
 แล้ว ใ้ขึ้นไปฟังมาแล้วจะเอาลักษณะ เอาบรรยากาศ โอ้อโฮ..

จบ ! เดียวมันจะไปใหญ่

ถาม : ๒. การเผากิเลสหมดสิ้นด้วยมรรคญาณ จิตเป็นกระจกใส ผู้รู้ไม่มี ไม่มีผู้รู้
 เปรียบเทียบกับขั้นของปริยัติประมาณขั้นใดคะ

หลวงพ่อก : ปริยัตินี้มันเป็นปริยัตินะ อย่าไปให้เปรียบเทียบปริยัติ ปริยัติเราศึกษา
 มาแล้วปฏิบัติ “การเผากิเลสหมดสิ้นด้วยมรรคญาณ จิตเป็นกระจกใส ผู้รู้ไม่มี ไม่มีผู้รู้” นี้
 อันนี้อันหนึ่ง..

แล้วอย่างเช่นเมื่อวานดูหลวงตานั่นแหละ แล้วท่านพูดตรงนี้เหมือนกัน ท่านบอก
 เลยนะเวลาบอกนี่ถ้าคนจิตไม่ลามก เวลาปฏิบัติไปแล้วถ้ามันเป็นว่างมันจะว่างที่จิต แต่
 ถ้าพูดถึงจิตที่เป็นลามก เห็นไหม ผู้รู้ไม่มี ไม่มีผู้รู้.. นี่ถ้าคนเป็นมันทำแล้วมันก็เข้าใจได้
 แต่ถ้าจิตมันลามก นี่มันไม่รู้แล้วมันไม่มี

บอกว่าอะไรนะมันไม่ใช่ความว่าง ! ท่านบอกเลยนะถ้าจิตเป็นสมาธินี้จิตมันว่าง
 เห็นไหม ผู้รู้ มันเป็นที่ผู้รู้แล้วผู้รู้มันว่างมันว่างอย่างไร.. นี่แค่ขั้นของสมาธินะ ยังไม่ขั้น
 ของว่าสิ้นกิเลสเลย ฉะนั้นจิตของผู้ที่ลามกนี่มันไม่เป็น พอมันไม่เป็นท่านบอกว่า มันก็
 บอกว่าว่าง ! ว่าง ! แต่มันไม่ว่างแต่บอกว่าว่าง..

หลวงตาท่านพูดอย่างนี้เมื่อวานนี้ ท่านบอกว่าจิตมันไม่ว่างหรอก แต่มันบอกว่า
 ว่าง มันเข้าใจว่าว่างแต่ความจริงมันไม่ว่าง แต่ถ้าเป็นความจริงตัวจิตมันว่าง ! ตัวจิตมัน
 ว่างคือตัวสัมมาสมาธิไฉน พอตัวจิตมันว่าง มันรู้เลยนะว่าจิตมันว่าง มันเข้าใจได้ มันพูดเลย
 ว่าง ! นี่ไงถ้าพูดถึงคนได้สมาธิจริงกับคนไม่ได้สมาธิจริง

นี่แค่สมาธินะ แล้วนี่เขาบอกว่า “นี่เวลาถ้ามันหมดกิเลสไป ผู้รู้ไม่มี ไม่มีผู้รู้” อันนั้นมัน.. นี่เวลาผู้รู้ เห็นไหม “ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน” ถ้าไม่ทำลายผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานมันก็คลายตรงนั้นไง

อันนั้นอันหนึ่ง อันนี้สิ..

ถาม : ๓. หลวงพ่อสอนว่าพระอรหันต์ไม่มีจิต ก็คือจิตไม่มีก็ได้เหมือนกันใช่หรือไม่ เจ้าคะ หรือการดำเนินการเคลื่อนไหวไปในไม่มีเป็นอย่างไร จะเรียกว่าอย่างไร หรือเปรียบประมาณอย่างไรหรือเจ้าคะ หากการดำรงชั้นธออยู่

หลวงพ่ : ไอ้ที่พูดนี่มันเป็นเหตุผล หลวงพ่อสอนว่า “พระอรหันต์ไม่มีจิต” เพราะเราพูดอย่างนี้เพื่อไม่ให้แบบว่าเรื่องอดีตชาติมันแหลละ คือไม่ให้คนหลงไป

“พระอรหันต์ไม่มีจิต ถ้าที่ไหนมีจิตที่นั่นมีภพ”

ที่ไหนมีภพ.. เพียงแต่ว่าถ้าไม่มีภพ แล้วเวลาหลวงตาท่านสอนท่านสอนว่า พระอรหันต์ เห็นไหม ท่านบอกว่า “จิตพระอรหันต์เป็นอย่างนั้นๆ” คือคำสอน คือความเมตตาของพ่อแม่ปู่ย่าของเรา เวลาท่านสอนเราท่านจะสอนเราเพราะท่านเมตตาเราใช่ไหม ท่านจะบอกว่าพวกเราทุกข้ออย่างนี้.. ทุกข้ออย่างนี้ แต่ของท่านจิตเป็นอย่างนี้.. เป็นอย่างนี้ คำว่าจิตเป็นอย่างนี้เป็นเพราะอะไร เป็นเพราะว่าท่านสมมุติว่าจิต ! ท่านสมมุติว่านี่เป็นจิต แต่ไม่มีจิตหรอก แต่ท่านสมมุติว่าเป็นจิต

ฉะนั้นพอท่านสมมุติว่าเป็นจิตขึ้นมา แล้วไอ้คนที่จิตมันเป็นลามกมันก็บอกเลยว่า จิตพระอรหันต์เลย แต่ถ้าคนเขาเป็นนะเขาสมมุติว่าจิต เขาไม่ได้บอกว่าจิต แต่เขาสมมุติว่าจิต ถ้าไม่สมมุติเราจะคุยกันเรื่องอะไร แต่ด้วยความเมตตาของท่านใช่ไหม ท่านก็สมมุติว่านี่จิตพระอรหันต์เป็นอย่างนั้นๆ ท่านสมมุติเป็นตุ๊กตา.. เป็นตุ๊กตาเป็นแบบอย่างให้เราได้อามาใคร่ครวญ

ฉะนั้นพอท่านสมมุติไป ท่านสมมุติว่าจิต ไอ้คนที่จิตมันเป็นลามกมันบอกเลยนะ “พระอรหันต์จิตเป็นอย่างนั้นๆ จิตพระอรหันต์เป็นอย่างนั้นๆ” มันก็ว่าของมันไป.. เพราะมันมีเหตุผลอย่างนั้นเราถึงบอกว่า “พระอรหันต์ไม่มีจิต” เพราะถ้าที่ไหนมีจิตที่นั่นมีภพ ถ้ามี ! เห็นไหม ถ้ามีที่ไหน ที่นั่นกิเลสมันก็ต้องชี้ได้

คูลี “โมฆราช เธอจงมอง โลกนี้เป็นความว่าง แล้วกลับมาถอนอรรถานูทิจุขีขึ้นมา พอสิ้นสุดแล้วมารจะหาเธอไม่เจอ”

เพราะมันไม่มี ! ไม่มีที่ตั้ง ไม่มีอะไรเลยมารจะไปหาใครล่ะ มันหาไม่ได้เพราะมันไม่มีถิ่นกำเนิด ไม่มีอะไรเลย แต่มี ! อ้าว.. มีอย่างไรล่ะ (หัวเราะ)

นี่ใจพระอรหันต์ถึงไม่มีจิต ที่ไหนมีจิตที่นั่นมีภพ เพราะคำว่าจิตคือภวาสวะคือภพ อาสวะ ๓ ที่ไหนๆ ก็มีอาสวะ ฉะนั้นพระอรหันต์ไม่มีจิต แต่ทำไมหลวงตาถึงบอกว่าจิตพระอรหันต์เป็นอย่างนั้นๆ นั่นท่านสมมุติ.. สมมุติว่าจิต ! ถ้าสมมุติว่าจิต ผู้ปรารถนา ลามกมันไปสมมุติตาม มันก็เลยกลายเป็นคน โทกหกหลอกลวง

ฉะนั้นถ้ามันไม่มีจิตไม่มีจิตอย่างไร มันไม่มีอย่างไร แล้วการดำรงธาตุขันธ์ดำรงธาตุขันธ์อย่างไร อ้าว.. ก็ถ้าคนเขาปฏิบัติไปเขาก็จะรู้ของเขามันจะดำรงธาตุขันธ์อย่างไร.. เคียวจะรู้!

ข้อ ๔. เคียวจะรู้ลงตรงนี้แหละ ถ้ามามาเจ็บหน้าคุณเลย

ถาม : ๔. ลูกอยากทราบจริงๆ ค่ะ ว่าการได้อยู่ใกล้พระอรหันต์จริงๆ แล้วได้บุญมาก หรือว่าเสี่ยงกับบาปมากกว่ากันคะ

หลวงพ่ : (หัวเราะ) เออ.. “ได้บุญมากหรือได้บาปมากคะ”

ถ้าเราควบคุมจิตใจเราได้ พระอรหันต์นี่นะมันเปรียบเหมือนนิวเคลียร์.. นิวเคลียร์ทางสันติจะให้พลังงานกับสังคมมหาศาลเลย แต่นิวเคลียร์ทำอาวุธนี่มันทำลายชีวิตคนทั้งหมดเลย ถ้าเราเข้าใจใช้ไหม เราเข้าใจว่าสิ่งนั้นเป็นบุญกุศลของเรา เราเข้าใจว่านิวเคลียร์

คูลี โรงพลังงานไฟฟ้านิวเคลียร์ นี่เขาต้องดูแลความปลอดภัยหน้าคุณเลยเพื่อประโยชน์กับสังคม ถ้าเราเข้าใจว่าครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นพระที่ดี เราทำดีกับท่าน มันเป็นพลังงานทางสันติ มันจะให้บุญกุศลกับเรามหาศาล แต่ถ้าเราก้าวล่วง.. เราก้าวล่วงหมายถึงว่าเขาทำระเบิด สิ่งที่เกิดสงครามได้เพราะมีความขัดแย้งเขาถึงทิ้งระเบิดนั้นเพื่อทำลายชีวิตฝ่ายตรงข้าม สิ่งที่เราไม่รักษาใจของเราใช้ไหม เราจะเอาแต่ผลประโยชน์ของ

เรา เราก้าวล่วงนั้นล่ะจะเป็นโทษกับเรา แต่ถ้าเป็นความจริงมันจะเป็นประโยชน์กับเรา เห็นไหม

นี่สิ่งนี้มันถึงบอกว่าอยู่ใกล้แล้วมันจะได้บุญหรือได้บาป.. จะได้บุญหรือได้บาปเราก็ต้องรักษาตัวเรา แล้วมันอยู่ที่ใจเราไง ถ้าใจเรานี้กิเลสมันอยู่ในใจเราใช่ไหม พอมันบอกว่าสิ่งนั้นไม่ใช่.. สิ่งนี้ไม่สมกับความเป็นพระอรหันต์.. สิ่งนี้เป็นการหลอกลวง นี่มันเกิดทิฐิแล้วเกิดการทิฐิที่จะก้าวล่วง เกิดทิฐิที่ว่าเพราะความไม่เชื่อใจ เพราะมันไม่เชื่อแล้วมันสบประมาท พอความสบประมาทนั้นมันมีการกระทำขึ้นมา

นี่เกิดเวรเกิดกรรม.. ที่ว่าเกิดบาปเกิดบาปอย่างนี้ แต่ถ้าเกิดบุญล่ะ เกิดบุญนี่เนื่อนาบุญของเรา ที่ปรารถนาที่ทำบุญของเรา ปรารถนาเพื่อประโยชน์กับเรา เราทำสิ่งที่ปรารถนานั้น.. ทุกคน เห็นไหม คุณิเราจะฝังทรัพย์ของเรา ฝังสิ่งศรัทธาของเราไว้ในศาสนา สิ่งนี้ทุกคนต้องปรารถนาสิ่งที่เป็นประโยชน์กับเรา สิ่งนี้ถ้าเราเจอเนื่อนาอย่างนั้น เราเจอคุณประโยชน์อย่างนั้น เราได้ฝังทรัพย์ ได้ฝังนิสสัยใจคอของเรา ได้ฝังอำนาจได้ฝังสิ่งต่างๆ ของเราไว้ในศาสนา ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สิ่งที่เกิดขึ้นมาเป็นตั้งแต่พระโศดบันขึ้น ไปนี่คืออริยสงฆ์

โศดบัน สกิทาคา อนาคานี่เป็นอริยสงฆ์ เป็นเนื่อนาบุญของศาสนา แล้วเรานี้เราหาทรัพย์สมบัติของเรา เราหาจริตนิสสัยของเรามา แล้วเราฝังเข้าไปในศาสนาของเรา เราฝังไปเพื่อเจริญเพื่อประโยชน์กับชีวิตของเรา นี่มันเป็นประโยชน์หรือเป็นโทษล่ะ.. มันจะเป็นประโยชน์หรือว่าเป็นโทษมันก็อยู่ที่สติปัญญาของเรา ถ้าสติปัญญาของเรามีประโยชน์อยู่ มันก็ทำให้เราเป็นประโยชน์ได้

ฉะนั้นมันอยู่ที่เราตั้งสติแล้วมันจะเป็นประโยชน์กับเรามากถ้าเราทำประโยชน์นะ.. นี่เขาบอกว่าแล้วมันเป็นประโยชน์หรือเป็นโทษล่ะ มันเป็นไปได้ทั้งสองอย่าง มันเป็นไปได้ทั้งสองอย่างมันเป็นได้ที่ไหนล่ะ มันเป็นที่สติปัญญาเรานี้แหละ มันเป็นเพราะเราควบคุมใจเราไม่ได้นี่แหละ มันเป็นโทษเพราะใจเราทำเอง มันเป็นโทษเพราะกิเลสของเราเอง

มันเป็นโทษเพราะกิเลส มันไม่เป็นโทษที่พระอรหันต์นั้น พระอรหันต์ก็คือพระอรหันต์นั้นแหละ ครูบาอาจารย์ที่เป็นความจริงก็คือความจริงวันยังค่ำล่ะ สิ่งที่เป็นความ

จริงมันเป็นความจริงอย่างนั้น พระอาทิตย์คือพระอาทิตย์ พระจันทร์คือพระจันทร์มันเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ แต่มันเป็นที่กิเลสของเรา กิเลสของเรานี้อยากให้พระอาทิตย์เป็นพระจันทร์ อยากให้พระจันทร์เป็นพระอาทิตย์ แล้วมันเป็นไปได้ไหมละ

มันผิดตรงนี้ไงผิดเพราะทิฐิมานะของเรา ผิดเพราะกิเลสของเรา ผิดเพราะความเห็นผิดของเรา ถ้าเรามีความเห็นผิดเราต้องการเปลี่ยนแปลงสิ่งนั้นให้สมความปรารถนาของเรา เราคิดผิดเอง เราคิดผิดเราเห็นผิดเอง เราทำลายเราเอง ไม่ใช่พระอรหันต์ทำลายเรา กิเลสเราทำลายเรา ความรู้ผิดความเห็นผิดในใจเรานี้ทำลายเราทั้งนั้นเลย แต่ถ้าความเห็นผิดในจิตของเรามันถูกต้องขึ้นมามันจะไม่เป็นโทษ มันจะเป็นคุณประโยชน์ไปทั้งหมดเลย

ฉะนั้นสิ่งที่ว่ามันเป็นบาปหรือเป็นโทษ นี่มันเป็นที่กิเลสของเรา เป็นที่ตัวของเรา ไม่ใช่เป็นที่พระอรหันต์นั้น ! พระอรหันต์ไม่เคยให้โทษใคร พระอรหันต์ให้โทษใครไม่ได้ คำว่าให้โทษใครไม่ได้ ให้โทษใครไม่ได้เพราะอะไร เพราะจิตใจของท่านจะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ แต่เพราะใจของเราต่างหาก เราทำลายตัวเราเองต่างหาก แล้วบอกว่าพระอรหันต์ทำลายเรา

ไม่ใช่พระอรหันต์ไปทำลายเรา เราทำลายเรา เพราะพอเราทำสิ่งใดในทางที่ผิดพลาดไปแล้วมันเป็นกรรมไหม มันเป็นกรรม.. การกระทำนั้นเป็นกรรมอยู่แล้ว การกระทำนั้น ไม่มีใครจะไปแก้ไขการกระทำนั้นได้ เพราะการกระทำนั้นมันทำไปแล้วมันก็ให้ผลตามการกระทำนั้น พระอรหันต์ไม่ได้ให้ ทุกอย่างไม่ได้ให้ แต่สังขารม ช้อเท็จจริงมันให้ ฉะนั้นช้อเท็จจริงมันให้ นี่มันเกิดขึ้นมาเป็นประโยชน์หรือเป็นโทษกับอันนั้น อันนั้นมันเป็นเพราะกิเลสตัณหาของเรานะ มันไม่ได้เป็นเพราะพระอรหันต์มาทำลายเรา

ฉะนั้นพอว่าพระอรหันต์ทำลายเรามันถึงนี้ไง “ลูกอยากทราบว่าการอยู่ใกล้พระอรหันต์ จริงๆ แล้วได้บุญมากหรือว่าเสี่ยงได้บาปมากกว่ากันคะ”

(หัวเราะ) แหม.. แจ๋วเลยนะ ลูกศิษย์หลวงพ่อดีด้วย ไม่รู้ใครเขียนมานะ แต่ก็ตอบแล้วละ สิ่งที่เราทำนี่มันเป็นประโยชน์ก็คือเป็นประโยชน์ ฉะนั้นเวลาพูดเป็นประโยชน์ เห็นไหม แล้วถ้าพูดนี่มันจะเข้าหรือไม่เข้าละ ถ้ามันจะเข้าถึงความไม่เป็น

ถูกต้องไม่ควรมันก็ไม่ควร แต่ถ้าถึงมันเป็นความควรมันก็เป็นเรื่องของความควรนะ
เอวัง